

προκαταρκτικά. Η έκλογή μου έγινε χωρίς να το περιμένο καθόλου. Ή αλήθεια είναι ότι από τότε που βγήκα στον κόσμο, έκανα κάποια φωτογράμια και μάλιστα στους ξένους, αλλά γενικά όλα τα νέα κορίτσια τον Άδωνη είναι ύψωρα, κι' εγώ δεν είχα ιδέα πως ήμουν και το ξεφαστίζω. Άλλωστε, όπως σας είπα και προχθές, δεν ήμουν και τόσο φιλανθρωπική να δίνω γάμοδες μου τις φορές από να υποταχθώ ή να γίνωμαι όμορφη. Τα σπόρ, ο περίπατος, το τένις, το βολιό, το καζάνι, το πύνο μου, η άπασχολούσαν πολύ περισσότερο απ' τους χαλιματισμούς. Και τώρα άσπην, παρ' όλο που αισθάνομαι πολύ άδύνατο τον έαυτο μου, πάλι αντίκρουσα τη θάλασσα, έπασα και χαλιματίζα κι' έννοιωσα πραγματική απόλαυση. Βέβαια, δεν μπορώ να σας πω πως δεν μ' άρεσουν κι' η άλλες διασκέδασεις, η πιο γυναικεία να ποίω, και μάλιστα ο χορός, αλλά είχα πάντα την ίδια πως μία γυναίκα δεν πρέπει να άπασχολή όλες τις φορές της μόνο σ' αυτά...

... Έτσι λοιπόν, όταν πέρισ έγινε η έκλογή της Μις Έλλάδος και η Ήραδων άρχισε να δημοσιεύει με φωτογραφίες διαφόων κοριτσιών της Αθηναϊκής κοινωνίας απ' τον τίτλο «Αι όμοίαι τον Άδωνη», αισθάνθηκα άρκετά έκπληξη όταν ήρθαν να μου ζητήσουν να τή δική μου φωτογραφία. Μάλιστα όταν μου την έστειλαν πίσω, με γραμμένη στο περιθώριο μία σημείωση, ότι εγώ έφερτε να έλεγεθό Μις Έλλάς και διάφορα άλλα κομπλιμέντα, δεν θέλησα να την ξανακοιτάσω στη θέσι της, αλλά την έκοψα μέσα σ' ένα σφύταρι. Έτσι κι' έφετος, όταν προεβλήθη ο διαγωνισμός για την άνακορήσι της Μις Έλλάδος, ούτε επέβασα καν έπισημότητα. Έπειτα όμως από περιέργεια στο χορό των «Ολυμπίων», όπως λέγονται και τόσες άλλες Αθηναϊκές. Και μάλιστα δεν έπληξα με άδελφή την άκουστική μου, αλλά μονάχα με τη μηριά, προσεγγισμένοι από τον κόσμο και την κορία Χάρβεν, της Άγγλικής Ηεραβίας...

... Έκρινη την ήμερα είχε περτά κι' ήμουν έλενα κοριόλογημένη. Για μία στιγμή λοιπόν σέβητα να μήν πάω στα Καλλιόστια. Άλλά ύστερα η περιέργειά μου και το ένδιαφέρον μου ένιξησαν και άποράσισα, παρ' όλο τον τρυφερό, να ντυθώ και να πάω. Καθιστον λοιπόν στο θεατήριό μαζί με τους ήλιους μας και την μαμά μου, παρακολούθησα το χορό και κοίταξα τις άλλες διαγωνιζόμενες, από τις όποιες πολλές ήταν όμοιότερες, όταν έβασαν πίσω να μπαίνουν μέσα στο θεατήριό μας τρις κίβες, από την έπιτροπή και να μου προτίνα ν... να λάβω μέρος στον διαγωνισμό!...

—Μα εγώ, τοις είπα, δεν έχω έπιβάλλει έπισημότητα. Πώς είναι δυνατόν να έκτεθώ την τελευταία στιγμή;

— Δεσπότης, μου άπάντησαν, πρέπει να δεχθίτε. Καινά από τις διαγωνιζόμενες δεν είναι κατάλληλη για τον τίτλο της Μις Έλλάδος. Άν δεν λάβετε ίσως μέρος, η έκλογή θα παταωθεί.

Τέλος πάντων, μου είπαν τόσα πολλά, ώστε με έπεισαν και στο τέλος, χωρίς να το καλοκατάλαβω, με σήκωσαν απ' την καρέκλα μου και με άδηλησαν από χωματινό που ανενδράσις η έπιτροπή. Μόλις με είδε η κορία Κοταπούλη, έφώναξε:

—Α! να έπι τέλους ένα όμοιο κορίτσι!...

Έπίσης ο Διμαχος κ. Μερκούσης ένθουασίτηε κι' αυτός.

—Μάλιστα, μάλιστα, είπε. Ή δεσπότης είναι άνοητός έκρινη που ζήτημα...

Έτσι με άνεχρήσαν Μις Άδωνη, που έφώρεσαν την κορδέλλα και βγήκα στη σκηνή των «Ολυμπίων» μαζί με τις άλλες Μίσες των έπασχων, για να μιάς δη το Κοινό. Ύστερα από λίγη ώρα έκορνται και μου άνεγγέλλουν ότι έβελέγηνη και Μις Έλλάς! Τότε βγήκα μόνη μου στη σκηνή με την κορδέλλα της Μις Έλλάδος και μ' ένα μπαζέτο στα γόνατα.

Το τί έγινε τότε, δεν περιγράφεται. Άλλωστε τα διαβάσατε και στις έφημερίδες. Άλλο έφώναζαν:

— Ζήτω!... Μπαρά!... Μπαρά!...

Και άλλοι, οι περισσότεροι, έμαινουν και έδραγώντο:

— Κάτω!... Κάτω!... Αίσχος!...

Ντροπή!... Σημπαγνία!...

Εγώ ήμουν τόσο χαλιόμενη από τον

πυρετό, απ' τις φωνές, τα φώτα και τον θόρυβο, ώστε δεν ήξερα τί να κάνω. Χαμογελούσα λοιπόν μηχανικά και χαμερτούσα. Άλλά και καλά αν αισθανόμουνά τον έαυτο μου, πως άλλωθς μωρούσα να φρεθώ!...

... Τέλος πάντων, βγήκα απ' την σκηνή και με μεγάλη δυσκολία κατόρθωσα να άγγω μαζί με τη μαμά και να γυρίσω στο σπίτι. Όλοι κοιμόντουσαν και ο μπακάς κι' η άδελφός μου. Φαντασθήτε λοιπόν την έκπληξή τους όταν τους ζήτηναμε απ' τον ύπνο τους και τους άναγγείλαμε την έκλογή μου.

Την άλλη ήμερα άρχισαν τα τρεχίματα κι' η προετοιμασία για το ταξίδι μου, γιατί δεν είχαμε παρά τέσσερες μόνο ήμερες ως την άνακορήσι μας. Σ' αυτές τις τέσσερες ήμερες έπρεπε να τρέξω σε πολλές, κατελλούδες και παπουτσήδες, να πηγαίνο στους φωτογράφους, να δίνω συνεντεύξεις, να δέχομαι γνωστούς και άγνωστους που ήθελαν να με συζητήσουν, να παρουσιάζομαι σε διάφορες δεξιώσεις και παραστάσεις και να έτοιμάζω και τα διαβατήριά μου. Σ' όλο δέ αυτό το διάστημα έξακολουθούσα να είμαι άφορητη με τραυματικά βαθμώς πυρετό κάθε ήμερα. Φαντασθήτε, είμαστε όλοι τόσο χαλιόμενοι, ώστε την ήμερα που φύγαμε... Έξαγάμε τα διαβατήριά μας στην Άθήνα!... Στην άρχή αποφάσισαν να μιάς τα στείλουν με αεροπλάνο στη Θεσσαλονίκη. Έπειτα όμως είδαν πως αυτό το πρόγραμμα ήταν άδύνατο να γίνη, πήραν ένα αεροπλάνο και, τρέχοντας με έκατο χιλιόμετρα την ώρα, μιάς πρόφτασαν στις Θήβες και μιάς παρέδωσαν εκεί τα διαβατήρια.

Συζητήτε δηλαδή πόσο έπατόντα να πρόγματο άπό τις συμπλοώσεις. Άν δεν μιάς πρόφταναν με τα διαβατήρια, δεν θα μπορούσα να περάσω στη Σεβρία κι' έτσι δεν θα βρισκόμουν εκκαίριος στο Παρίσι. Δεν θα μπορούσα συνεπώς να λάβω μέρος στο διαγωνισμό και, φυσικά, δεν θα γίνουην Μις Έύρώπη.

—Όστε τον τίτλο σας τον χροσπύτατε στο σπηρό του αυτοκινήτου, με το όποιο σας έφεραν τα διαβατήρια;

—Μά, να σας πώ...

... Η ώρα είχε περά έννεα. Στην πλαγινή τραπέζια στρώνουν το τραπέζι. Το παραπάνωμε δηλαδή. Πρέπει ν' άφήσουμε την Μις Έύρώπη ήσυχη. Σταματούμε λοιπόν στο σημείο αυτό, για να συνεχίσουμε την έπισημή, καλονηχτήσιμη και κρεγιόσιμη...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΣ : Ή συνέχεια.
ΠΡΟΣ ΠΡΑΓΜΑΤΟΠΟΙΗΣΙΝ ΜΙΑΣ ΩΡΑΙΑΣ ΙΔΕΑΣ
ΤΟ ΑΓΑΛΜΑ ΤΗΣ ΜΙΣ ΕΥΡΩΠΗΣ
Ή κ. Άρτεμις Κων... διαμένονσα στο ξενοδοχείο της «Μεγ. Ηεραβίας», στη Μυαλίη, μιάς άφιχθηκε δευρήνη και ένθουασώδη έπιστολή, στην όποια έξαιρει την από τις διευθίνουσας του «Μπουκέτο» προτάσεις γίνουην να άποθανατισθί η άρχαιολογική όμοιότης της διδος Άλίης Διπλαράκου—Μις Εύρώπης δια της κατασκευής άγάλματος.

Ή κ. Α. Κ., έπισημύσα να ίδη πραγματοποιημένη την όμοιαν αυτήν ιδέα, προτεινά να ένεργηθί σχετικός έρνος και προσφέρει πρώτη όρχ. 5.000.

Το «Μπουκέτο» θα είνε εύτυχές και ύπερήφανο, αν ο έρνος αυτός, τον όποιο άνοίγουμε από σήμερα, έπιτύχει.

ΔΙΚ' ΣΤΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ
Ο ΕΞΕΡΗΣ ΚΙ' Ο ΣΤΡΑΤΟΣ ΤΟΥ
Κάποτε κάποιος δικηγόρος άρχισε το λόγο του στο δικαστήριο ως έξης:

—Ή ιστορία μιάς λέγει, ότι ο Ξέρξης ήθε με έκαστομύρια στρατού...

—Προσπαθίστε, κύριε, τον δέκομε ο κρέδρος του δικαστηρίου, να περάση γήγωνα αυτός ο πολυάριθμος στρατός, γιατί δεν έχουμε ώρα διαβέσημ.

Ή δις Άλση Διπλαράκου—Μις Εύρώπη.
(Μία έπιτυχότατη, καλλιτεχνική φωτογραφία της του Οίκου «ΕΥΑ»
σε μία άναγκαστική στάσι της στις γιορτές του Δελεών).

